

варени сосъ злато, за иждивеніе. Ти двамата
рекли на-Александра: О възлюбленный господарю,
и царю на-сичкіатъ свѣтъ: нетрека да сѣдишъ
срещо Індійскаго царя, и да го глѣдашъ: но
иди врѣхъ него, и не се май. Поро има по-
вече войска отъ нашата, и като ны глѣда
лѣнивы, ще се усилятъ, ако неотидеме тѣтак-
си врѣхъ тѣхъ съ починалата войска да ги
удариме. Александръ рекълъ: Пороката войска
е много, и рѣката неможе да се премине: про-
чее какво ще направиме; Філонъ отвѣщалъ:
Македонската десница е неподвижима, и конѣте
имъ неги държи рѣка, само пратиме съ твоего
опредѣленіе, което нито горы нито хврати,
нито голѣмы рѣки го запрещаватъ. Неподо-
бае да се вѣешъ ты съ Пору, защо ты си царь
на-сичка вселенна: но азъ да се вѣемъ гдѣто
самъ съ твоего опредѣленіе Господарь насичка
Персія, както и той на Індія, и сме подобни.
Александръ рекълъ: както знаешъ така прави.
Прочее далъ мѣ единъ миліонъ войска, и той
ималъ дрѣги толкова: и зель пѣши дрѣги 200:
хилады. Філонъ повелилъ на конницыте и зели
пѣшите отзадъ (на капѣлата), само съ сабѣта
и съ копіето. На часътъ когато обѣдовала вой-
ската Порува, Філонъ преминалъ рѣката; и като
преминали, свалили пѣшыте отъ конѣте.

ФІЛОНЪ СЕ БІЕ СЪ ПОРА.

Філонъ ударилъ войската Порува, и толкова
сѣчь направели конницыте и пѣшите, гдѣто
всякій чловѣкъ се уплашилъ. Александръ като